

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lerna Malorum Omnium; Sive Gravitas, Et Damna Peccati Mortalis

Arias, Francisco

Monachii, 1648

Cap. XXVIII. Per peccatum mortale omnia præteritæ vitæ merita amitti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46756)

*Per peccatum mortale omnia prae-
vita merita amitti.*

C A P. XXVIII.

Quando quis est in gratiâ Dei, omnia, quæ cum honesto fine facit, bona opera, magni apud Deum valoris ac meriti sunt, omnibusque eorum, & singulis meretur augmentum gratiæ, omnium virtutum infusarum, donorumque Spiritûs Sancti, & meretur quoque augmentum gloriæ æternæ. Quælibet item harum rerum ad gratiæ, gloriæque augmentum spectantiis est immensi valoris, quia pertinet ad ordinem rerum supernaturalium, quæ pretio, æstimatione, essentiâ, pulchritudine, utilitate, dignitateque omnes res visibiles, & corporeas cæli ac terræ inexplicabiliter superat, cum per illas participentur Christi merita, quæ infiniti valoris sunt, & diuinitas Dei, quæ in se, & in omni perfectione verè est infinita. Ideoque Sapiens de vno horum diuinorum donorum, nempe dono Sapi-

Sapientix, dixit, *a* Omnia, quæ desiderantur, huic non valere comparari, eamque esse infinitum thesaurum hominibus: quòd qui illo utantur, participes fiant, amicitia Dei. *b* Hæc omnia immensi valoris merita, ac dona homo per vnum solum peccatum amittit, itaque ijs omnibus exiit, ac si nullum unquam bonum opus fecisset, nec quicumquam meruisset, nec merendi donum habuisset. Præcepit in lege Deus, ne Nazaræi, qui voto se Domino consecrabant, toto illo consecrationis suæ tempore, quo vitam admodum severam ducebant, & à vino, à recentibus, siccisque vuis, & ab alijs delectabilibus rebus abstinebant, vllum mortuû tangerent: & si quem tetigissent, amittent illos dies, quos à consecratione suâ exegerant, eamque denuò inchoabant. *c* Figura hæc illius est, quod accidit homini, qui Deo servire capit, & cum se ei totum consecrârit, diu mortificavit sese, inque operibus sanctis

O
exer-

a *Prout* 3. 15. *b* *Sap.* 7. 14. *c* *Num.* 6. 12.

exercuit: si enim in vnicum mortale peccatum consentiat, amittit, quod quid eo tempore fecit, deberque de nouo incipere mereri. Adeo vt si per quinquaginta annos perseuerauerat seruire Deo magnâ cum vitæ sanctitate, cum multis pœnitentijs, & mortificationibus, cum multis exercitijs orationis, contemplationis, cum tolerantia iniuriarum, dolorum, valdeq; grauium, & diuturnarum infirmitatum, cū multis, ac largis eleemosynis, cumque perfecto virtutum omnium exercitio, & post totum hoc tempus, omniaque hæc bona opera, vnum peccatum mortale committit, statim omnia merita, totumq; diuinum, & celestium tot virtutum, tamque diuturnæ vitæ valorem amittat, & sit in Dei inimicitia, atque offensâ, tanquam si nihil vitæ quam totâ vitâ suâ meruisset. Et tunc in illo peccato moreretur, nullum ei præmium pro omnibus illis meritis in alterâ vitâ daretur, sed æternam addiceretur supplicij. Totum hoc

dam.

damnum, & omnis hæc iactura ex vno solo peccato mortali proficiscitur. Atque hoc testatur ipse Deus per Ezechielem, dicens: *a Si auerterit se iustus à virtute, & gratiâ diuinâ per peccatum aliquod mortale, omnia iusta, sanctaque opera, quæ fecerit, cum omni suo merito, non recordabuntur.* Non recordabor eorum ad acceptandum illa, nec ad dandum ipsis gratiæ, & gloriæ præmium; quia propter admissam iniquitatem illa omnia perdidit, & per eam mortuus est morte culpæ; & si in illâ vitâ finiet, morietur morte pœnæ æternæ. Alio item loco per eundem Prophetam, *b Si iustus, inquit, confusus in iustitiâ suâ fecerit aliquam iniquitatem, omnes iustitiæ eius obliuioni tradentur, nulla erit earum memoria, vt remunerentur: in iniquitate suâ morietur, & morti culpæ mors æternæ damnationis succedet.* O quàm immensa hæc iactura est, ô quàm incomparabile damnum, ô quanto perè sentien-

O 2 tien.

a Ezech. 18. 24. b Ezech. 33. 13.

tiendum, deplorandum, & pertime-
 cendum? Si postquam agricola in vi-
 neâ suâ multas fertiles, pulchrasque
 arbores magno cum labore, ac sumptu
 plantâset, multumque illic temporis
 impendisset, cum iam se eadem arbo-
 res altè sustulissent, & pulchris, bonis-
 que fructibus induissent, nocturna
 tempestas cum procelloso, frigidoque
 vento ingruens, eas omnes destrueret,
 partim euellendo illas, partim exuren-
 do; scilicet ingentem inde dolorem
 caperet. Et si dum mercator aliquis
 per mare magnam nauem pretiosissi-
 mis mercibus onustam vehit, spe, cum
 eam saluam in Indiâ appulerit, merces
 illas vendendi, ijsque millionem auri
 lucrandi, fœda tempestas in mediâ na-
 uigatione coorrens, nauem ei subme-
 geret, vt nihil penitus seruari possit.
 supra modum ille contristaretur. Quod
 si igitur harum rerum iactura quamuis
 tam parua sit, quippe rerum tempora-
 rium, nec nimij valoris, & per mortem
 finiendarum; tamen magnoperè senti-
 tur,

tur,
 acer-
 nem
 esse
 tiam
 irrit
 tiri
 inco
 tas p
 que
 omni
 stis c
 ti m
 por
 vnâ
 priè
 relic
 dis f
 bus,
 glori
 bus
 riti
 mur
 sper
 mer

tur,

tur, hominiquē summum dolorem, & acerbitatem affert, quod videat omnem illum laborem, factosque sumptus esse perditos, & omnem suam diligentiam, sollicitudinem, ac vigilantiam in irritum cecidisse; quantò acerbius sentiri debet, quòd cum Christianus in incorruptibili animæ suæ horto multas pulcherrimas virtutū, sanctorumque operum arbores seuerit, & iam omnes fructu meritorum regni cælestis onustæ sint, Boreas alicuius peccati mortalis insurgat, qui momēto temporis ei omnia destruat, & exurat, ne vnâ quidem virtute diuinâ, quæ propriè virtus sit, nec vnico gloriæ merito relicto: & quod cum spiritualem cordis sui nauem plenam sanctis affectibus, ac desiderijs, & efficacibus diuinæ gloriæ, obsequijque propositis, omnibus magni apud Deum valoris, ac meriti habeat, & nauiget in eâ per huius mundi mare versus cælestes Indias, speretque altissimum, & æternum tot meritorum pramium; insurgente con-

tra ipsum vnus alicuius tentationi
 procellâ submergatur, ac pessum ea
 consentiens in mortale peccatum, om-
 niaque perdat, iuxta Sapientis dictū:
Qui in vno peccauerit. multa bona perdat.
 nimirū omnia bona gratiæ, virtutum-
 que infusarum, & omnia merita glo-
 riæ, quæ perdit is, qui peccatum mor-
 tale committit. O quàm hæc iactura
 sentienda, deffendaque est! Exem-
 plum, vnde huius iacturæ magnitudo
 luculenter appareat, referamus.
 Narrat S. Basilius de quadraginta for-
 tissimis militibus Christianis, apud Se-
 basten in Armeniâ, quos Præses genti-
 lis, qui Licinij Imperatoris iussu Chri-
 stianos persequebatur, promissis, et
 minis à Fide conatus est auertere, ve-
 rùm ipsi in Fidei confessione constan-
 tissimè perseuerârunt, omnibus muni-
 tormentis sese propter illam exponen-
 tes. Cœpti sunt igitur torqueri, vultus-
 que eorum, & ora lapidibus conto-

a *Ecclesiastec. 9. 18.* b *D. Basil. in la-
 mil. 40. Mart.*

fa. Deinde hiemis tempore frigidissimo in stagnum rigens immissi, proximæque balneum tepefactum est, in quod, si quis ipsorum vellet à Christo desciscere, reciperet sese. Tuleruntque omnes quadraginta, hos cruciatus summâ cum alacritate, postulantes à Deo, nequis de hoc numero deficiens, gloriæ præmio excideret. At verò ex ijs vnus post tolerata fortiter, hilariterque tormenta, & magnam noctis partem in stagno transactam, tentationi, Tyrannoque cedens, ex frigido stagno in calidum balneum transijt, & statim animam efflans, ad inferos descendit. Videns ergo quidam gentilis, qui eos custodiebat, descendentes de cælo triginta nouem Angelos cum totidem coronis, easque capitibus eorum, qui in tormentis perseuerârunt, imponentes, prodigij huius aspectu conuersus, vnaque cum ceteris Martyrio affectus est. Cum hic Christianus miles multum Christo, dum esset in exercitu, seruiisset, & tot ac tam grauia tormen-

ta propter ipsum pertulisset, & iam
 plenus meritis, tam breui gloriosissi-
 mam Martyrij coronā consecuturum
 se speraret, quia mortaliter peccando
 tentationi consensit, vno momento
 omnia horum sanctorum operum, &
 ingentium tormentorum merita, & al-
 tissimæ, quam expectabat, gloriæ co-
 ronam perdidit, & damnatus est. *Me-
 serandum spectaculum*, inquit S. Basilius,
Christi ovis ab infernali lupo diripitur, ac
 deuoratur propter peccatum, in quod
 incidit, & propter quod cælesti gloriâ
 excidit.

In hoc exemplo clarè videmus hanc
 ingentem omnium meritorum iactu-
 ram, quæ per mortale peccatum fit. Si-
 quidem nō solūm serui ordinarij Dei
 quod peccatū mortale committant,
 pauca, quæ habent, merita amittunt,
 sed magni etiam Sancti, qui que mul-
 tum pro Christo laborârunt, ac passi
 sunt, peccando mortaliter, multa, ab-
 taque merita sua perdunt. Et præter
 quàm quod tanta est hæc iactura, qua
 per

De gravitate peccati mortalis. 311

per peccatum mortale fit, est insuper
res magni opprobrij, ac dedecoris.
Postquam enim quis Deo servire cæ-
pit, multumque in eius seruitio elabo-
rauit, & multa iam merita habet, con-
sentire eum in peccatum mortale, om-
niaque amittere, quod vni alicui ten-
tationi non resistat, nec à gustu aliquo
delectationeque vilissimâ abstineat,
res est cordis admodum vilis, abiecti,
& ignavi, omni contemptu digni.
Quòd aliquis incipiat ædificare do-
mum, & post iacta fundamenta, fabri-
camque inchoatam, ita eam relinquat,
& quicquid est factum, perdat, quia
non tempestivè sumptus, & materiem
ad perficiendum opus necessariâ pro-
spexerit, magnum dedecus est, sicuti
Christus in Euangelio declaravit, di-
cens, illos, qui cœptum opus viderint,
illusuros ei, & cum risu, contemptu-
que imprudentiæ ipsius dicturos: *a hic
homo capit ædificare, & non potuit consum-
mare.* Siquis strenuus belli dux, post-

O 5

quam

a Luc. 14. 30.

quam in multis prælijs conflixisset, in omnibus victoriam ex hostibus suæ reportasset, oblato alio nouo prælio ne arma, laboremque pugnandi sumeret, terga hostibus verteret, ac fugeret, amittendo per hoc omnium præliorum victoriarum gloriam, in maximam infamiam, dedecus, hominumque opprobrium incurreret; quemadmodum notauit Iudas Machabeus, cum milites sui dicerent, fugam salutem se quaesituros, quod ipsi admodum pauci, & aduersarij plurimi essent, respondit: *a Absit istam rem facere, ut fugamus ab eis. Et non inferamus tale crimen gloriae nostrae.* Si deficere in his rebus temporalibus, & per negligentiam, incuriam, debilitatemue ædificium terrenum, & honorem carnalis victoriae perdere, res magni dedecoris est; quod tunc maioris erit, post inchoatum diuinum virtutum ædificium, iamque multos sanctorum, ac meritoriorum operum labores in eo exantlatos, per negli-

a 1. Machab. 2. 10.

gligentiam, aut incuriam incidere in vnum peccatum mortale, omniaque perdere; & post multas spirituales pugnas contra hostes animæ depugnatas, & gloriosas, æternoq; dignas præmio victorias, ex ijs reportatas, ne modicus quis labor resistendi vni alicui tentationi, contraque vitium aliquod pugnandi suscipiatur, consentire in mortale peccatum, & maculam, culpamque tantæ gloriæ, ac tot victorijs inferre? Maximum vtique dedecus, & opprobrium est, ac res omni contemptu, ludibrioque digna. Et sic Dæmones hanc, quã ob vanum alicuius creaturæ gustum facimus, immensam iacturam videntes, illudunt nobis, nostroque casu gaudent, ac triumphant. Idcirco Ecclesiasticus à Deo postulat, vt se custodiat, ne cadat, dicens: *a Domine Pater, & dominator vita mea, ne derelinquas me in consilio malorum, nec sinas me cadere in peccatum, & ne gaudeant super damnum, ac ruinam meam*

O 6

ini.

a Ecclesiast. 23.1.

inimici animæ meæ. Hoc Sapiens à Deo petit, & nos omnes à diuinâ eius maiestate petere, debemus, vt nos potentia suâ manu teneat, nos conseruet, & favoribus suis, auxilijsque cælestibus sustentet, ne in peccatum mortale incidamus. Et his diuinis fauoribus confisi, claudamus ianuam cordis nostri huic peccato, hosti humani generis, destructori animarum, qui totum fructum, meritumque bonorum operum destruit, atque consumit: & fideliter in bono cœpto perseueremus; sic enim virtutes, & merita, sine vllius iacturâ, conseruabimus, donec præmium, quod eis ex gratiâ, & iustitiâ diuinâ debetur, percipiamus. Ita nos S. Paulus hortatur dicens: *a Sic viam virtutis currite, vt beatitudinis brauium comprehendatis.* Quemadmodum qui in stadio, aut circo currit, non retrò reuertitur, nec in viâ subsistit, sed fortiter, constantique currit, donec ad metam perueniat, & propositum victori præmium consequatur.

a 1. Cor. 9. 24.

sequatur; sic vos currite per viam ob-
servantiæ legis Dei, non retrogreden-
tes per vllum mortale peccatum, nec
in illâ per tepiditatem subsistentes, sed
magnâ cum fortitudine, constantiâ-
que perseverantes, donec ad vitæ tem-
poralis finē perueniatis, & altissimum
æternæ gloriæ præmium consequami-
ni, Et qui in hac viâ ceciderit, per pœ-
nitentiam, quâ tanta iactura refarci-
tur, surgat.

*Per peccatum mortale amitti dignitatem,
nobilitatemq̄, quâ quis est de stirpe
Dei, eiusq̄, per adoptionem
filius.*

C A P. XXIX.

ALtissima dignitas, summaque no-
bilitas est, excedens, ac superans,
quicquid dicere, & cogitare possu-
mus, hominem fidelem esse de stirpe
Dei, eiusque filium per gratiam. Hoc
significavit S. Ioannes, dicens: a Sc-

O 7

tis,

a 1. Ioannis 2. 29.